

ikke kan afvises, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 skal fortolkes således, at bestemmelsen også beskytter juridiske personer mod selvinkriminering.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Retssikkerhedskommissionens synspunkter. Der henvises til pkt. 4.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til lovforslagets § 10, stk. 1.

Finansrådet foreslår, at der i et eventuelt lovforslag indføres en regel om, at forvaltningsmyndigheder, der handler uden for strafferetsplejen, skal indhente en persons samtykke til, at oplysninger indhentes hos en virksomhed eller pengeinstitut, eller at myndighederne skal forsøge at tilvejebringe oplysninger på anden måde. Finansrådet anfører, at den øvrige lovgivning indeholder eksempler på sådanne adfærdsregler.

Som anført i pkt. 4.2.3 og 4.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger lægger kommissionen ligesom Justitsministeriet vægt på, at forslaget ikke er til hinder for, at en myndighed fortsat over for andre end den mistænkte kan anvende regler om oplysningspligt, såfremt oplysningerne søges tilvejebragt med henblik på varetagelse af opgaver uden for strafferetsplejen. Justitsministeriet finder således, at hensynet til en effektiv kontrol taler for, at forvaltningsmyndighederne ikke have indhente en persons samtykke til, at oplysninger inden for de anførte rammer indhentes hos en virksomhed eller et pengeinstitut mv., såfremt der i øvrigt er hjemmel hertil i lovgivningen på det enkelte område.

Rigsadvokaten peger på en række områder, hvor særlige hensyn kan gøre sig gældende, og hvor det på den baggrund kan overvejes at fravige kommissionens forslag til regler om retten til ikke at afgive oplysninger. I den forbindelse peges på færdselslovens §§ 9, stk. 2, 54, stk. 4 og 65, stk. 1, samt straffelovens §§ 141 og 143.

Efter færdselslovens § 9, stk. 2, har den, der har forvoldt visse person- og ejendomsskader mv., pligt til at underrette politiet. Færdselslovens § 54, stk. 4, indebærer, at værten på et serveringssted eller dennes medhjælper, der har grund til at antage, at en kunde ikke er i stand til at føre et køretøj mv., har pligt til – eventuelt ved tilkaldelse af politiet – at søge at hindre den pågældende kunde i at føre et køretøj. Efter straffelovens § 141, har den, som er vidende om at visse forbrydelser tilsigtes begået, pligt til at foreta-

ger forebyggelseshandlinger, herunder om fornødent kontakte rette myndighed.

Ved afgivelsen af oplysninger efter de pågældende bestemmelser vil der i almindelighed ikke foreligge en konkret mistanke hos myndigheden (politiet) om en strafbar lovovertrædelse. Herudover vedrører de nævnte bestemmelser oplysninger, der i almindelighed søges tilvejebragt til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf. På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at lovforslagets § 10 ikke vil få praktisk betydning for anvendelsen af de pågældende bestemmelser.

Straffelovens § 143 indebærer i visse tilfælde en pligt til at oplyse omstændigheder, der bestemt taler for, at en for en alvorlig forbrydelse sigtet eller dømt person er uskyldig. Justitsministeriet er enig med Rigsadvokaten i, at der kan rejses et særligt spørgsmål om forholdet mellem lovforslagets § 10 og straffelovens § 143. I den forbindelse forudsættes det, at lovforslagets § 10 ikke vil ændre anvendelsesområdet for den pågældende bestemmelse.

For så vidt angår færdselslovens § 65, stk. 1, om pligt til oplyse, hvilke personer der som førere har benyttet køretøjet, henvises nærmere til pkt. 4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt bemærkningerne til lovforslagets § 10, stk. 1. Heraf fremgår det, at færdselslovens § 65, stk. 1, går forud for lovforslagets § 10, stk. 1.

Specialarbejderforbundet i Danmark anfører, at kommissions forslag er meget vidtgående.

Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd finder, at kommissionens forslag vil begrænse og besværliggøre myndighedernes mulighed for at varetage tilsyns- og kontrolopgaver.

Datatilsynet vurderer, at tilsynet vil være nødt til at justere sin praksis og være mere tilbageholdende med at søge tilsynets sager oplyst også i den indledende fase, hvis den foreslåede regel i lovudkastets § 10, stk. 1, vedtages uændret. Konsekvensen kan blive, at Datatilsynet i stedet vil foretage politianmeldelse med henblik på at få sagerne tilstrækkeligt belyst, og at sagerne vil blive trukket unødigt i langdrag. Herudover anfører Datatilsynet, at det kan forekomme mindre hensigtsmæssigt – også for den mistænkte – at samtykke efter § 10, stk. 3, til at afgive oplysninger skal gives skriftligt.